

คำวินิจฉัยคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์
ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

อุทธรณ์ที่ ๑๔/๒๕๖๖

วันที่ ๑๖ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง { นางจรัส ตะลา
ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร

ผู้อุทธรณ์

เจ้าพนักงานท้องถิ่น

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น กรณีให้แก้ไขและระงับเหตุรำคาญ ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

อุทธรณ์นี้ ผู้อุทธรณ์เลี้ยงสุนัขจำนวน ๓๐ ตัว ในอาคารไม่มีเลขที่ ซอยเพชรเกษม ๔๘ แยก ๑๖ แยกย่อยสวนมะพร้าว แขวงบางด้วน เขตภาษีเจริญ จังหวัดกรุงเทพมหานคร ถูกร้องเรียนว่าสุนัขส่งเสียงดัง และหลุดออกมานอกอาคารไล่ผู้สัญจรไปมาและถ่ายมูลสร้างความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง ต่อมาได้รับคำสั่งผู้อำนวยการเขตภาษีเจริญ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามหนังสือ ที่ กท ๖๐๐๔/๖๘๘๘ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ให้ปรับปรุงแก้ไขเพื่อระงับเหตุรำคาญ ดังนี้ ๑) เร่งหามาตรการในการแก้ไขเพื่อระงับเหตุรำคาญจากการเลี้ยงสุนัข เช่น ลดจำนวนสุนัขลง หรือวิธีการอื่นใดที่สามารถป้องกันเรื่องเสียงดังจากการเห่าหอนของสุนัขได้ ๒) ห้ามมิให้มีการปล่อยสุนัขออกนอกบริเวณอาคารสถานที่ โดยไม่มีสายลากจูงหรือมีการควบคุม และให้ทำความสะอาดบริเวณสถานที่ที่มีการเลี้ยงสุนัข ให้สะอาด ถูกสุขลักษณะอย่างสม่ำเสมอ โดยข้อ ๑ ให้ดำเนินการภายใน ๑๕ วัน และข้อ ๒ ให้ดำเนินการทันที นับแต่วันที่รับทราบคำสั่ง ผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วย ยื่นอุทธรณ์คำสั่งต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ขอให้เพิกถอนคำสั่ง หรือขอขยายระยะเวลาของคำสั่งในการดำเนินการแก้ไขเพื่อระงับเหตุรำคาญ และขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งให้สามารถดำเนินการต่อไปได้โดยไม่ให้เกิดความเสียหาย

เจ้าพนักงานท้องถิ่นปิดคำสั่งเมื่อวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๖๕ ปรากฏหลักฐานตามสำเนาภาพถ่าย ผู้อุทธรณ์ยื่นอุทธรณ์คำสั่งเป็นหนังสือลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ซึ่งกรมอนามัยลงรับเมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ ดังนั้น ผู้อุทธรณ์ยื่นใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งภายในสามสิบวัน นับแต่วันทราบคำสั่ง จึงมีสิทธิอุทธรณ์ได้ตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ฝ่ายเลขานุการได้มีหนังสือถึงคู่กรณีและหน่วยงานตรวจสอบข้อเท็จจริงสังกัดกรมอนามัย ครบกำหนดส่งข้อมูลวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๖๕ มีผลการดำเนินการดังนี้ ๑) มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๘๙๖๘ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๖๕ ถึงผู้อุทธรณ์แจ้งรับพิจารณาอุทธรณ์และให้เพิ่มเติมข้อมูลหรือพยานหลักฐานอื่น ซึ่งผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๖๕ เพิ่มเติมเอกสารหลักฐาน ๒) มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๘๙๖๙ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๖๕ ถึงเจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งให้ทำคำชี้แจงแก้อุทธรณ์ ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหนังสือ ที่ กท ๖๐๐๔/๗๖๐๘ ลงวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๖๕ ส่งคำชี้แจงแก้อุทธรณ์

และเอกสาร...

และเอกสารหลักฐาน ๓) มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๘๙๗๐ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๖๕ ถึงสถาบันพัฒนา
สุขภาวะเขตเมือง แจ้งให้ตรวจสอบข้อเท็จจริง ซึ่งสถาบันฯ มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๓๕.๑๑/๑๕๗๔ ลงวันที่
๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๕ รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริง โดยมอบหมายให้นางสาวพรพรรณ ทองผดุงโรจน์
ตำแหน่งนิติกร เข้าชี้แจงในที่ประชุมคณะอนุกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ครั้งที่ ๕๙-๑/๒๕๖๖ เมื่อวันศุกร์ที่
๑๓ มกราคม ๒๕๖๖

ผู้อุทธรณ์เลี้ยงสุนัขจำนวน ๓๐ ตัว ถูกประชาชนที่อาศัยบริเวณใกล้เคียงร้องเรียนไปยัง
เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าสุนัขเห่าส่งเสียงดังรบกวน และหลุดออกมานอกอาคารไล่ผู้สัญจรไปมาและถ่ายมูล
สร้างความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง เจ้าหน้าที่ของสำนักงานเขตภาษีเจริญได้ลงพื้นที่ตรวจสอบ
และมีคำแนะนำให้ผู้อุทธรณ์ปรับปรุงแก้ไข แต่พบว่ายังไม่ได้รับการแก้ไข เนื่องจากยังคงมีสุนัขหลุดออกมา
นอกรั้วสร้างความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยบริเวณข้างเคียงอยู่ รวมทั้งผู้อุทธรณ์ไม่ยินยอมให้จับสุนัข
ประกอบกับมีการเพิ่มจำนวนของสุนัขเนื่องจากมีสุนัขคลอดลูกมาเพิ่มขึ้น เจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาว่า
เป็นเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม
จึงออกคำสั่งให้ปรับปรุงแก้ไขเพื่อระงับเหตุรำคาญ ดังนี้ ๑) เร่งหามาตรการในการแก้ไขเพื่อระงับเหตุรำคาญ
จากการเลี้ยงสุนัข เช่น ลดจำนวนสุนัขลง หรือวิธีการอื่นใดที่สามารถป้องกันเรื่องเสียงดังจากการเห่าหอน
ของสุนัขได้ ๒) ห้ามมิให้มีการปล่อยสุนัขออกนอกบริเวณอาคารสถานที่ โดยไม่มีสายลากจูงหรือมีการควบคุม
และให้ทำความสะอาดบริเวณสถานที่ที่มีการเลี้ยงสุนัขให้สะอาด ถูกสุขลักษณะอย่างสม่ำเสมอ โดยข้อ ๑
ให้ดำเนินการภายใน ๑๕ วัน และข้อ ๒ ให้ดำเนินการทันที นับแต่วันที่รับทราบคำสั่ง

ผู้อุทธรณ์ไม่พอใจคำสั่ง ยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ขอให้เพิกถอนและขอทุเลา
การบังคับตามคำสั่ง โดยมีประเด็นโต้แย้งว่า ๑) อยู่ระหว่างรอคิวทำหมัน ซึ่งมีระยะเวลาในการรอคอยมากกว่า
๑๕ วัน จากการประสานงานกับกลุ่มควบคุมโรคพิษสุนัขบ้า สำนักงานสัตวแพทย์สาธารณสุข สำนักงานมัย
กรุงเทพมหานคร ในการทำหมันสุนัข เพื่อเป็นการจำกัดหรือลดจำนวนสุนัขที่อยู่ในการดูแล ๒) มาตรการ
ควบคุมเสี่ยงอันเกิดจากการเห่าหอนของสุนัขที่ดูแล ได้มีการจัดซื้อปลอกคอกันเห่าจำนวน ๕ อัน เพื่อสวมใส่
ให้กับสุนัข ด้วยข้อจำกัดด้านทุนทรัพย์และการจัดซื้อ จึงอยู่ในระหว่างดำเนินการ โดยมาตรการตามข้อ ๒
ได้แก้ไขแล้วเสร็จดังนี้ ๑. ดำเนินการกันพื้นที่บริเวณโดยรอบ เพื่อป้องกันสุนัขออกไปนอกบริเวณเรียบร้อยแล้ว
ตั้งแต่วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๖๕ ซึ่งอยู่ในระยะเวลาไม่เกิน ๑๕ วันตามคำสั่ง ๒. ดำเนินการวัดและจัดสรรพื้นที่
สำหรับจำกัดจำนวนสุนัขไม่ให้เกิน ๔ ตารางเมตรต่อสุนัข ๑ ตัว ตามคู่มือแนวทางการบริหารจัดการ
สถานสงเคราะห์สัตว์ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

เจ้าพนักงานท้องถิ่นชี้แจงแก่ผู้อุทธรณ์ สรุปความได้ว่า ได้รับเรื่องร้องเรียนจากศูนย์รับร้องทุกข์
กรุงเทพมหานคร โดยเจ้าหน้าที่ได้ลงพื้นที่ตรวจสอบเรื่องร้องเรียนและให้คำแนะนำปรับปรุงแก้ไข รวมทั้ง
ทำหนังสือขอความอนุเคราะห์สำนักงานสัตวแพทย์สาธารณสุขในการจับสุนัขเพื่อลดจำนวนสุนัข และทำหนังสือ
ประสานศูนย์บริการสาธารณสุข ๔๗ เพื่อร่วมตรวจสอบร่างกายและจิตของผู้อุทธรณ์ จากการติดตามผลการแก้ไข
เรื่องร้องเรียน พบว่ายังไม่ได้รับการแก้ไข เนื่องจากยังคงมีสุนัขหลุดออกมาสร้างความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัย
ใกล้เคียง รวมทั้งผู้อุทธรณ์ไม่ยินยอมให้จับสุนัข ประกอบกับพบว่ามีการเพิ่มจำนวนของสุนัขเนื่องจากมีลูกสุนัข
คลอดออกมาใหม่เพิ่มขึ้น เจ้าหน้าที่พิจารณาแล้วว่าเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ (๒) แห่งพระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงออกคำสั่งให้แก้ไขเพื่อระงับเหตุรำคาญ

เจ้าหน้าที่สถาบันพัฒนาสุขภาวะเขตเมือง กรมอนามัย ลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงเมื่อวันที่
๘ ธันวาคม ๒๕๖๕ พบว่า สถานที่เกิดเหตุ ตั้งอยู่อาคารไม่มีเลขที่ ซอยเพชรเกษม ๔๘ แยก ๑๖ แยกย่อย
สวนมะพร้าว แขวงบางด้วน เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร มีพื้นที่ประมาณ ๒๐๐ ตารางวา มีรั้วสังกะสี

ล้อมรอบทั้งบริเวณ สถานที่เกิดเหตุมีอาณาเขตโดยรอบดังนี้ ทางทิศเหนือของสถานที่เกิดเหตุ พบบ้านเลขที่ ๕๗-๒ ทางทิศใต้ของสถานที่เกิดเหตุ พบถนนกว้างประมาณ ๑ เมตร และพบสถานประกอบกิจการโรงงานผลิตร่ม ปัจจุบันเป็นพื้นที่ร้าง ทางทิศตะวันออกพบพื้นที่โล่ง ถัดมาจากพื้นที่โล่งจะพบบ้านเลขที่ ๕๐/๙๒ ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือพบพื้นที่โล่ง เมื่อเดินมาทางทิศดังกล่าวจะพบบ้านเลขที่ ๓๔๕ มีลักษณะเป็นโรงงาน และบ้านพักอาศัย ทางทิศตะวันตกพบพื้นที่ว่างและถัดมาพบว่ามีบ้านพักอาศัยเลขที่ ๕๓/๒ และถัดมาจะพบบ้านเลขที่ ๕๑ เมื่อตรวจสอบด้วยวิธีการมองเข้าไปภายในสถานที่เกิดเหตุ พบว่าสุนัขขี้อยู่อาศัยในพื้นที่โล่ง มีหลังคาปกคลุมเป็นบางจุด พื้นมีลักษณะเป็นพื้นดินและปูน สุนัขอยู่กระจัดกระจายเต็มบริเวณ ไม่มีการกำหนดจุดพื้นที่เฉพาะสำหรับสุนัข ภายในสถานที่เกิดเหตุมีโรงเรือนขนาดเล็กที่เป็นที่พักอาศัยของผูุ้ทธรณ์ จำนวน ๑ หลัง จากการสอบถามข้อเท็จจริงจากผูุ้ทธรณ์ให้ข้อมูลว่า เขาอาศัยอยู่ในสถานที่เกิดเหตุนี้คนเดียว อัตราค่าเช่า ๑,๐๐๐ บาท ต่อเดือน โดยแต่ก่อนสุนัขจะเป็นของเจ้าของโรงงานทำร่มที่อยู่ทางทิศใต้ของสถานที่เกิดเหตุ และผูุ้ทธรณ์รับจ้างเลี้ยงสุนัขในสถานที่เกิดเหตุนี้ เมื่อก่อนมีสุนัขประมาณ ๗๕ ตัว และเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๖๓ เจ้าของโรงงานทำร่มเสียชีวิต ผูุ้ทธรณ์ไม่สามารถที่จะทิ้งสุนัขพวกนี้ได้ จึงเลี้ยงต่อเนื่องมาด้วยตนเอง สุนัขบางส่วนเสียชีวิตไปบ้าง จนปัจจุบันมีสุนัขเหลืออยู่ประมาณ ๓๐ ตัว ส่วนใหญ่เป็นสุนัขเร่ร่อนที่เก็บมาจากข้างทาง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๖๔ สุนัขได้รับการฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าแต่ในปี พ.ศ. ๒๕๖๕ ยังไม่ได้ฉีดให้ ผูุ้ทธรณ์ ไม่มีการทำหมันให้สุนัขมาก่อน แต่เมื่อถูกร้องเรียนเจ้าหน้าที่ของสำนักงานเขตฯ ได้ประสานขอให้มาช่วยทำหมัน โดยได้ลงทะเบียนไว้แล้วรอเวลาให้หมอเข้ามาทำให้ ผูุ้ทธรณ์ไม่ได้อาบน้ำให้สุนัข เพราะเห็นว่าสุนัขไม่ได้ อยู่ภายในโรงเรือน หากฝนตกสุนัขจะหลบฝนโดยมุดตามใต้โต๊ะต่างๆ และมีโดนน้ำฝนบ้างในช่วงที่ฝนตก ก็เปรียบเสมือนได้อาบน้ำไปในตัวแล้ว มีการซื้อยาฆ่าเห็บหมัดชนิดเม็ดราคาประมาณ ๑๗๐ บาทต่อกล่อง มาให้สุนัขทาน ผูุ้ทธรณ์เก็บมูลสุนัขนำไปทิ้งลงโถส้วมภายในห้องน้ำ เก็บกวาดบริเวณพื้นที่เลี้ยงทุกเช้า และล้างพื้นด้วยน้ำยาล้างพื้นหรือผงซักฟอกบ้างเป็นบางครั้ง ผูุ้ทธรณ์ให้อาหารสุนัข ๓ มื้อ ในช่วงเช้า กลางวัน และเย็น ซึ่งเป็นข้าวที่ขอมมาจากวัด ส่วนเนื้อไก่และซี่โครงได้มาจากร้านข้าวมันไก่ และเมื่อได้มาแล้ว จะนำมาต้มด้วยเตาถ่าน ในช่วงก่อนที่จะมีการทำร้ายสังกะสีนั้น สุนัขจะมีวิ่งออกไปภายนอกบริเวณที่เลี้ยงบ้าง เช่น ในช่วงที่มีการจุดพลุตามเทศกาลต่าง ๆ สุนัขก็จะตกใจและวิ่งออกไป แต่หลังจากถูกร้องเรียนผูุ้ทธรณ์ ได้ประสานขอความร่วมมือกับเพจมูลนิธิวศด็อกไทยแลนด์ให้ช่วยทำร้ายสังกะสีให้ ทำเสร็จมาประมาณ ๑ เดือนแล้ว หลังจากที่ทำร้ายสุนัขไม่สามารถออกมาภายนอกได้แล้ว ประกอบกับผูุ้ทธรณ์ไม่ได้ปล่อยสุนัขออกมา แต่อย่างใด และในส่วนเรื่องของเสียงเห่า สุนัขจะเห่าในช่วงเวลาที่คนเดินผ่าน จากการสอบถามข้อเท็จจริงจากผู้ที่อยู่อาศัยโดยรอบ จำนวน ๔ ราย แจ้งว่าได้รับผลกระทบ ๓ ราย ไม่ได้รับผลกระทบ ๑ ราย ณ วันที่ลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริง พบว่าผูุ้ทธรณ์ได้มีการหามาตรการแก้ไขปรับปรุงเพื่อมิให้สุนัขออกมา จากบริเวณพื้นที่เลี้ยงด้วยวิธีการทำร้ายบ้านด้วยสังกะสีรอบทิศทางทำให้สุนัขไม่สามารถที่จะออกมาจากสถานที่ เลี้ยงได้แล้ว ในส่วนของเสียงดังจากการเห่าของสุนัขพบว่า ในขณะที่ตรวจสอบสุนัขไม่ได้เห่าอย่างต่อเนื่อง ตลอดเวลา แต่จะเห่าต่อเมื่อมีคนเดินผ่านหรือรถมอเตอร์ไซด์ขี่ผ่านหน้าสถานที่เลี้ยง เมื่อมีตัวใดเห่าก็จะมีตัวอื่น เห่าตามกันระยะเวลานึงและเงียบไป และด้วยผูุ้ทธรณ์เลี้ยงสุนัขในที่โล่ง มีได้เลี้ยงสุนัขภายในโรงเรือน หากสุนัขเห่าในเวลากลางคืนก็อาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญในเรื่องของเสียงได้ เพราะบริเวณนี้ เวลากลางคืนจะค่อนข้างเงียบมาก แต่ในช่วงกลางวันอาจได้รับความเดือดร้อนน้อยกว่าตอนกลางคืน ทั้งการเลี้ยงสุนัขของผูุ้ทธรณ์ไม่ได้กระทำในลักษณะที่เป็นการค้าเพียงแต่เลี้ยงไว้เป็นเพื่อนเท่านั้น

คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ตรวจพิจารณาเอกสารหลักฐาน รวมถึงกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องเรียบร้อยแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผูุ้ทธรณ์เลี้ยงสุนัขจำนวน ๓๐ ตัว ตั้งอยู่อาคารไม่มีเลขที่ ซอยเพชรเกษม ๔๘ แยก ๑๖ แยกย่อยสวนมะพร้าว แขวงบางด้วน เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร บนที่ดินมีพื้นที่ประมาณ

๒๐๐ ตารางวา ถูกประชาชนที่อาศัยบริเวณใกล้เคียงร้องเรียนไปยังเจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าสุนัขส่งเสียงดัง และหลุดออกมานอกอาคารไล่ผู้สัญจรไปมาและถ่ายมูลสร้างความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง เจ้าหน้าทีของสำนักงานเขตภาษีเจริญ ได้ลงพื้นที่ตรวจสอบและให้คำแนะนำปรับปรุงแก้ไข รวมทั้งทำหนังสือขอความอนุเคราะห์สำนักงานสัตวแพทย์สาธารณสุขในการจับสุนัขเพื่อลดจำนวนสุนัข และทำหนังสือประสานศูนย์บริการสาธารณสุข ๔๗ เพื่อร่วมตรวจสอบร่างกายและจิตของผูุ้ทธรณ์ จากการติดตามผลการแก้ไขเรื่องร้องเรียน พบว่ายังไม่ได้มีการแก้ไข เนื่องจากยังคงมีสุนัขหลุดออกมาสร้างความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง รวมทั้งผูุ้ทธรณ์ไม่ยินยอมให้จับสุนัข ประกอบกับพบว่ามีการเพิ่มจำนวนของสุนัขเนื่องจากมีลูกสุนัขคลอดออกมาใหม่เพิ่มขึ้น จึงออกคำสั่งให้แก้ไขเพื่อระงับเหตุรำคาญ โดยให้ ๑) เร่งหามาตรการในการแก้ไขเพื่อระงับเหตุรำคาญจากการเลี้ยงสุนัข เช่น ลดจำนวนสุนัขลง หรือวิธีการอื่นใดที่สามารถป้องกันเรื่องเสียงดังจากการเห่าหอนของสุนัขได้ ๒) ห้ามมิให้มีการปล่อยสุนัขออกนอกบริเวณอาคารสถานที่ โดยไม่มีสายลากจูงหรือมีการควบคุม และให้ทำความสะอาดบริเวณสถานที่ที่มีการเลี้ยงสุนัขให้สะอาด ถูกสุขลักษณะอย่างสม่ำเสมอ โดยข้อ ๑ ให้ดำเนินการภายใน ๑๕ วัน และข้อ ๒ ให้ดำเนินการทันที นับแต่วันที่รับทราบคำสั่ง ผูุ้ทธรณ์โต้แย้งว่า อยู่ระหว่างรอคิวทำหมัน ซึ่งมีระยะเวลาในการรอคอยมากกว่า ๑๕ วัน จากการประสานงานกับกลุ่มควบคุมโรคพิษสุนัขบ้า สำนักงานสัตวแพทย์สาธารณสุข สำนักงานมัย กรุงเทพมหานคร ในการทำหมันสุนัขเพื่อเป็นการจำกัดหรือลดจำนวนสุนัขที่อยู่ในการดูแล และได้มีการจัดซื้อปลอกคอกันเห่าจำนวน ๕ อันเพื่อสวมใส่ให้กับสุนัข ด้วยข้อจำกัดด้านทุนทรัพย์และการจัดซื้อ จึงอยู่ในระหว่างดำเนินการ โดยมาตรการตามข้อ ๒ ได้แก้ไขเสร็จดังนี้ ๑. ดำเนินการกันพื้นที่บริเวณโดยรอบ เพื่อป้องกันสุนัขออกไปนอกบริเวณเรียบร้อยแล้วตั้งแต่วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๖๕ ซึ่งอยู่ในระยะเวลาไม่เกิน ๑๕ วันตามคำสั่ง ๒. ดำเนินการวัดและจัดสรรพื้นที่สำหรับจำกัดจำนวนสุนัขไม่ให้เกิน ๔ ตารางเมตรต่อสุนัข ๑ ตัว ตามคู่มือแนวทางการบริหารจัดการสถานสงเคราะห์สัตว์ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น สถาบันพัฒนาสุขภาวะเขตเมือง ได้ลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริง พบว่า เมื่อตรวจสอบด้วยวิธีการมองเข้าไปภายในสถานที่เกิดเหตุ พบว่าสุนัขจะอยู่ภายในพื้นที่โล่งมีหลังคาปกคลุมเป็นบางจุด พื้นมีลักษณะเป็นพื้นดินและปูน สุนัขอยู่กระจัดกระจายเต็มบริเวณ ไม่มีการกำหนดจุดพื้นที่เฉพาะสำหรับสุนัข และพบว่าผูุ้ทธรณ์ได้มีการหามาตรการแก้ไขปรับปรุงเพื่อมิให้สุนัขออกมาจากบริเวณพื้นที่เลี้ยงด้วยวิธีการทำรั้วบ้านด้วยสังกะสีรอบทิศทางทำให้สุนัขไม่สามารถที่จะออกมาจากสถานที่เลี้ยงได้แล้ว แต่ในส่วนของเสียงดังจากการเห่าของสุนัขนั้นพบว่า ในขณะที่ตรวจสอบสุนัขไม่ได้เห่าอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา แต่จะเห่าต่อเมื่อมีคนเดินผ่านหรือรถมอเตอร์ไซด์ขี่ผ่านหน้าสถานที่เลี้ยง เมื่อมีตัวใดเห่าก็จะมีตัวอื่นเห่าตามกันระยะเวลานึงและเงียบไป และด้วยผูุ้ทธรณ์เลี้ยงสุนัขในที่โล่ง มิได้เลี้ยงสุนัขภายในโรงเรือน หากสุนัขเห่าในเวลากลางคืนก็อาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญในเรื่องของเสียงได้ เพราะบริเวณนี้ตอนกลางคืนจะค่อนข้างเงียบมาก แต่ในช่วงเวลากลางวันอาจได้รับความเดือดร้อนน้อยกว่าตอนกลางคืน ทั้งการเลี้ยงสุนัขของผูุ้ทธรณ์ไม่ได้กระทำในลักษณะที่เป็นการค้า เพียงแต่เลี้ยงไว้เพื่อเป็นเพื่อนเท่านั้น จากการสอบถามข้อเท็จจริงจากผู้ที่อยู่อาศัยโดยรอบ จำนวน ๔ ราย ได้รับผลกระทบจำนวน ๓ ราย ไม่ได้รับผลกระทบ ๑ ราย

คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ตรวจพิจารณาเอกสารหลักฐาน รวมถึงกฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องเรียบร้อยแล้วเห็นว่า อุทธรณ์นี้มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัย ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ในขณะที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่ง การเลี้ยงสุนัขจำนวนมากของผูุ้ทธรณ์ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียงจนเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือไม่ อย่างไร

พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๒๕ กำหนดว่า “ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง หรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้น ดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ...(๒) การเลี้ยงสัตว์ในที่หรือโดยวิธีอื่นใด หรือมีจำนวนเกินสมควรจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ...” เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์เลี้ยงสุนัขจำนวน ๓๐ ตัวไว้ภายในบ้านพักอาศัย มีสุนัขหลุดออกมาจากรั้ว สร้างความเดือดร้อน แก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง และมีการเพิ่มจำนวนของสุนัขเนื่องจากมีลูกสุนัขคลอดออกมาใหม่เพิ่มขึ้น ประกอบกับ การลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงพบว่า สุนัขอยู่กระจัดกระจายเต็มบริเวณ ไม่มีการกำหนดจุดพื้นที่เฉพาะสำหรับสุนัข และเรื่องเสียงดังจากการเห่าของสุนัขพบว่า สุนัขไม่ได้เห่าอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา แต่จะเห่าต่อเมื่อมีคนเดินผ่าน หรือรถมอเตอร์ไซด์ขี่ผ่านหน้าสถานที่เลี้ยง เมื่อมีตัวใดเห่าก็จะมีตัวอื่นเห่าตามกันระยะเวลานึงและเงียบไป และผู้อุทธรณ์เลี้ยงสุนัขในที่โล่ง มิได้เลี้ยงสุนัขภายในโรงเรือน หากสุนัขเห่าในเวลากลางคืนก็อาจก่อให้เกิด ความเดือดร้อนรำคาญในเรื่องของเสียงได้ ด้วยเหตุดังกล่าวจึงรับฟังได้ว่า การเลี้ยงสุนัขของผู้อุทธรณ์ เป็นการเลี้ยงที่มีจำนวนเกินสมควรก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียง จนเป็นเหตุรำคาญ ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม จริง

ประเด็นที่สอง คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามหนังสือ ที่ กท ๖๐๐๔/๖๘๘๘ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ให้ปรับปรุงแก้ไขเพื่อระงับเหตุรำคาญจากการเลี้ยงสุนัข ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ อย่างไร

พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง กำหนดไว้ว่า “ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควร ตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นว่าสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนด วิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งได้ ” ในขณะที่ออกคำสั่ง ผู้ว่าราชการ กรุงเทพมหานคร มีคำสั่งที่ ๑๙๙๖/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๖๒ มอบอำนาจให้ผู้อำนวยการเขต ปฏิบัติราชการแทนในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ภายในเขตท้องที่ ที่รับผิดชอบในการออกคำสั่งและดำเนินการป้องกัน ระงับ กำจัด และควบคุมเหตุรำคาญ ดังนั้น ในขณะที่ออกคำสั่ง ตามหนังสือ ที่ กท ๖๐๐๔/๖๘๘๘ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๕ ผู้อำนวยการเขตภาษีเจริญจึงเป็นผู้มีอำนาจ หน้าที่ในการออกคำสั่งตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ก่อนที่เจ้าพนักงาน ท้องถิ่นออกคำสั่งให้ปรับปรุงแก้ไขเพื่อระงับเหตุรำคาญ เจ้าหน้าที่สำนักงานเขตภาษีเจริญได้ออกคำแนะนำ ตามแบบตรวจแนะนำในฐานะเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ แจ้งแก่ผู้อุทธรณ์ ให้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขเพื่อระงับเหตุรำคาญแล้ว กรณีนี้ถือได้ว่าผู้อุทธรณ์มีโอกาที่จะได้ทราบข้อเท็จจริง อย่างเพียงพอและมีโอกาสได้โต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และที่แก้ไขเพิ่มเติม แล้ว ทั้งในคำสั่งทางปกครองได้แสดงถึงเหตุผล ที่ออกคำสั่งให้ปรับปรุงแก้ไขระงับเหตุรำคาญ ประกอบด้วย ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อกฎหมายที่อ้างอิง ข้อพิจารณา และข้อสนับสนุนการใช้ดุลพินิจ บทกำหนดโทษ รวมถึงได้แจ้งสิทธิอุทธรณ์คำสั่งต่อคณะกรรมการ พิจารณาอุทธรณ์ภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด จึงเป็นการปฏิบัติตามมาตรา ๓๗ และมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันแล้ว เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า การเลี้ยงสุนัขจำนวนหลายตัวภายในบ้านพักอาศัย ที่มีจำนวนมากเกินสมควรและผู้อุทธรณ์ไม่สามารถควบคุมมิให้เกิดผลกระทบแก่ผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียงได้ จนส่งผลกระทบด้านเสียงเห่าของสุนัขและหลุดออกมาไล่ผู้สัญจรไปมา รวมทั้งถ่ายมูล ก่อความเดือดร้อนรำคาญ ให้ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง ถือเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม การที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ

การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม สั่งให้ผู้อุทธรณ์ปรับปรุงแก้ไขเพื่อระงับเหตุรำคาญ
จึงชอบด้วยกฎหมาย

ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๖/๒ แห่งพระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม วินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์คำสั่งผู้อำนวยการเขตภาษีเจริญ
ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามหนังสือ ที่ กท ๖๐๐๔/๖๘๙๘
ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๕

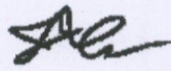
(นายอรรถพล แก้วสัมฤทธิ์)

รองอธิบดีกรมอนามัย

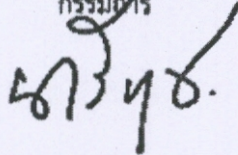
กรรมการและเลขานุการ

ทำหน้าที่ประธานกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

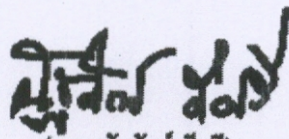
ลายมือชื่อกรรมการและเลขานุการคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

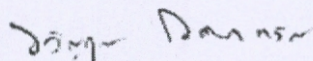
(นายพิทยา ปราโมทย์วรพันธุ์)
ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ
กรรมการ

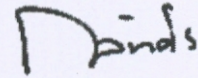
(นางสาวนารีนุช กัตตันแก้ว)
ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง
กรรมการ

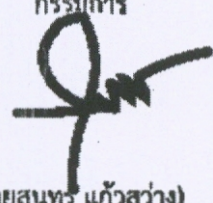
(นายณัฐศักดิ์ ตีศรี)
ผู้แทนกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
กรรมการ

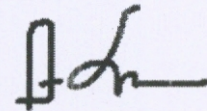
(นางขวัญฤดี โชติชนาทวีวงศ์)
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

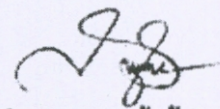
(นางสาวกัญญาศิริ กลิ่นอวล)
ผู้แทนกรมปศุสัตว์
กรรมการ

(นายสุนทร แก้วสว่าง)
ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม
กรรมการ

(นางอรทัย หวังวิวัฒนา)
ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด
กรรมการ

(นายสมชาย ตุ่นแก้ว)
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ